

РЕШЕНИЕ

№752

Гр. Перник, 13.11.2014 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на дванадесети ноември през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Игнат Георгиев

ЧЛЕНОВЕ: Стефан Станчев

Ивайло Иванов

при съдебния – секретар А.М.*** и с участието на прокурор Цветков от окръжна прокуратура Перник, като разгледа КНАХД № 754 по описа за 2014 година докладвано от съдия Ивайло Иванов, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” срещу съдебно решение № 1242 от 18.07.2014 година, постановено по н.а.х.дело № 1527/2013 година по описа на районен съд Перник, с което е отменено наказателно постановление № 23-2307040/20.08.2013 година, издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „***” ООД, със седалище и адрес на управление гр. Перник, ул. ****, бл. ***, вх. „****“, ет. ***, ап. *** е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, за това, че в качеството си на работодател е допуснал до работа лицето Р. И. А.*** с ЕГН ***** преди да й предостави копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ заверено от ТД на НАП, представляващо нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, както постановено в нарушение на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението предмет на касационна проверка и по същество постанови друго с което да потвърди НП.

В проведеното съдебно заседание касаторът редовно призован не се представлява.

В проведеното съдебно заседание ответникът по касационната жалба „***” ООД редовно призован не се представлява.

Представителят на окръжна прокуратура Перник дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което моли съда да остави в сила решението на районния съд.

Административен съд Перник, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд въз основа на събраните писмени и гласни доказателства правилно е установил фактическата страна на спора. Приел е, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 01.07.2013 година, около 14.00 часа в обект – кафе и детски център „***“, находящ се в гр. Перник, пл. „***“ № 1, „***“ ООД в качеството си на работодател е допуснало до работа лицето Р. И. А.*** с ЕГН ***** преди да й предостави копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ заверено от ТД на НАП. На административнонаказаното лице е бил съставен АУАН № 23-2307040 на 11.07.2013 година за извършено административно нарушение на нормата на чл. 62, ал. 3 от КТ. Въз основа на съставения акт за установяване на административното нарушение /АУАН/ е издадено процесното наказателно постановление /НП/.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че не са налице процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на НП, като отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Приел е, че към датата на проверката 01.07.2013 година не е бил налице сключен трудов договор между „***“ ООД и лицето Р. И. А.*** с ЕГН ***** , съответно за работодателя не съществува задължение да й предоставя копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ заверено от ТД на НАП преди постъпването й на работа, поради което не е налице описаното административно нарушение и неправилно е приложена санкционната норма, което от своя страна е основание за отмяна на наказателното постановление.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от районен съд Перник фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящият касационен състав напълно споделя изводите на районния съд. Първоинстанционният съд при правилно установена фактическа обстановка е достигнал до правилни правни изводи поради следното:

Първоинстанционният съд е проявил процесуална активност и е събрал относимите към спора доказателства, въз основа на които правилно е установил фактическата обстановка. В изпълнение задължението си за извършване проверка на издаденото НП, решаващият съд е констатирал, че описаното в него нарушение е несъставомерно, т.к. съставът на нарушението, за което ответникът по жалба е привлечен към административно наказателна отговорност, е разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ, съдържаща забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 – екземпляр от сключения трудов договор, подписан и от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП, като санкционирането на жалбоподателя на основание чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ за това, че е допуснал до работа лице, без да му е предоставил копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, което предполага да е налице подписан трудов договор между работодателя и работника, както и да е изпратено уведомление до ТД на НАП. С оглед безспорно установеното по делото, че такъв трудов договор не е бил сключен между страните, към момента на установяване на нарушението – 01.07.2013 година, в 14.00 часа, а още по-малко е направено и съответното уведомление, представляващо задължение на работодателя, произтичащо от сключен трудов договор, решаващият съд е приел за практически невъзможно предоставянето на копие от копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ заверено от ТД на НАП, поради обективното му несъществуване преди тази дата. Развити са подробно мотиви в насока за същността на трудовото правоотношение и елементите на неговия фактически състав, че въпреки разпоредбата на чл. 1, ал.2 от КТ трудовото правоотношение не може да се предполага, както и че по естеството си трудовия договор е формален (чл. 62, ал.1 от КТ) и е юридически факт, с чието настъпване възниква не само трудовото правоотношение, но и задължението по чл. 63, ал.1 от КТ и в този смисъл, доколкото не е осъществен юридическият факт, пораждащ задължението по чл. 63, ал.1 от КТ и забраната по чл. 63, ал.2 от КТ, то неправилно нарушаването на забраната е възприето от органите на административно-наказателното производство като източник на отговорността на дружеството жалбоподател, и неправилно му е вменена административно наказателна отговорност за такова административно нарушение. По тези съображения районния съд е отменил наказателното постановление.

Постановеното решение е правилно. Правилно и законосъобразно решаващият съд е приел, че с оглед установеното несъществуване на трудов договор, за работодателя обективно не би могло да възникне задължение да представи копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ заверено от ТД на НАП, съответно и не би могъл да наруши регламентираната в чл. 63, ал. 2 от КТ забрана да допусне до работа работник или служител, преди да му представи документите по ал. 1 – екземпляр от сключения трудов договор, подписан и от двете страни и

копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ. В този смисъл описаното в НП нарушение се явява несъставомерно по посоченият текст – чл. 63, ал. 2 от КТ, т.к. приетата от АНО правна квалификация не отговаря на действително установените по делото фактически положения, отразени в АУАН и НП. Безспорно е, че ответникът по касационната жалба е предприел действия в такава насока към 01.07.2013 година, от когато е приложено копие от трудов договор и съобщението до НАП. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че прецизният анализ на посочените разпоредби налага извода, че изпълнителното деяние на чл. 63, ал. 2 от КТ е бездействие, чрез което работодателят е допуснал работника, преди да му предостави документите по чл. 63, ал. 1 от КТ. Следователно в двете алинеи на чл. 63 от КТ са посочени различни форми на изпълнителни деяния и се визират различни по вид нарушения. В НП е прието от АНО, че описаното деяние съставлява нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ. Посочената норма предполага, че освен уведомлението до НАП на лицето не е предоставено и копие от трудов договор, тъй като е разписано “документите” по ал. 1, а не при условие на алтернативност. В Глава пета от КТ „Възникване и изменение на трудовото правоотношение“, раздел първи „Трудов договор“, систематично са подредени първо сключване на трудов договор, след него форма и трето по ред начало на изпълнението, където са намерили място текстовете на чл. 63 от КТ, посочени за състав на нарушение в процесния случай. Законодателят е въвел изискване за форма на трудовия договор с текста на чл. 62, ал. 1 от КТ, според който трудовият договор се сключва в писмена форма, а чл. 61, ал. 1 от КТ посочва сключването му между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа. От сключването му възникват правата и задълженията на страните. Съответно от този момент за работодателя възникват следващите се в тази връзка задължения за изпращане на уведомления, да предостави преди постъпването му на работа екземпляр от трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението заверено от ТД на НАП. След сключването възниква и изричната забрана да допуска до работа работник, преди да му ги предостави. В конкретния случай доказателствата установят безспорно, че няма сключен трудов договор към момента на извършената проверка, но това не е преценено от АНО, за да възникнат следващите се от това задължения за дружеството. В тази връзка съдът намира за правилни изводите на решаващия състав, че е невъзможно работодателят да връчи копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ заверено от ТД на НАП, издадено въз основа на сключен трудов договор, които не е съществувал в правния мир в този момент. С оглед изложените съображения, настоящият състав, при извършената проверка по чл. 218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. Не са налице касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, предполагащи отмяна на решението, и то следва да бъде оставено в сила като правилно.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд Перник, касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1242 от 18.07.2014 година, постановено по н.а.х.дело № 1527/2013 година по описа на районен съд Перник.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: /п/

/п/